

De meelijdende Hogepriester

Wat een troost is het voor een moeder die erg verdrietig is bij het zien van het lijden van haar kind, dat er iemand is die dat lijden begrijpt en het kan aanvoelen. Wie heeft nog nooit ondervonden dat er in ogenblikken van verdriet, droefheid en lijden deelnemende liefde was van iemand anders? Een enkel woord, een handdruk en een blik die meeleeft, werken soms meer dan duizend woorden. En geen wonder, het hart heeft dan geen behoefte aan veel praten maar veel meer aan troost en die kan alleen hij of zij geven die weet mee te lijden, die de diepte van het leed enigszins kan begrijpen. Het gevoel om met iemand te praten die in datzelfde lijden is geweest, is een grote troost, omdat men voelt begrepen te worden en meeleven te vinden.

Hier heeft ook de Christen behoefte aan. Het hart is wel gelukkig door het bewustzijn dat zijn zonden vergeven zijn en dat hij een kind van God is geworden. Hij kent de genade en de liefde van God. Zijn hart vindt rust in die liefde, zijn geweten is van boze werken gereinigd, en hij heeft volle vrijmoedigheid in de tegenwoordigheid van God. Zijn schat, zijn burgerschap en zijn leven zijn in de hemel. Hij behoort niet meer tot deze maar tot de nieuwe schepping; ja, in Christus is hij al in de hemel. Door de gemeenschap met zijn Heiland geniet hij al de voorsmaak van het hemelse geluk en door het geloof ziet hij nu al de heerlijkheid die hem wacht.

Maar ondanks dat alles is hij hier beneden vaak in verschillende moeilijkheden, want deze aarde is voor iemand die in de wereld leeft, hij die van alles geniet met volle teugen, al een plaats van moeite en verdriet. Hoeveel te meer voor hem die er een vreemdeling is, die een ander en beter Vaderland heeft, die het verschil tussen licht en duisternis, leven en dood kent, die niet alleen kijkt naar het zuchten van de schepping, maar die bij elke stap de zonde ziet, en doordat hij verlost is, haar afschuwelijkheid kent. Voor hem is de wereld echt een woestijn, waar geen ogenblik rust of verkwikking te vinden is. Hij is onderworpen aan lijden, verdriet, smart, teleurstelling, ziekte en verdriet en wat niet nog meer.

Waarheen hij zijn blik ook laat gaan, overal ziet hij de gevolgen van de zonde, de werken van de ongerechtigheid; overal staat hij aan verzoeken bloot, zowel van de duivel als van de wereld en het vlees. Bovendien wordt hij als kind van het licht door de wereld gehaat, bespot en vervolgd. Nergens vindt hij rust, overal is hij te veel. Daarom zucht hij net als de apostel Paulus, wensend van de aardse tent verlost te worden en bij Christus te zijn (2 Kor. 5). Daarom is ook in hem, hoewel onvolmaakt en in geringe mate, hetzelfde gevoel dat de Heer Jezus deed uitroepen: 'Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!' (Ps. 42:2).

De Christen heeft in al deze omstandigheden behoefte aan troost en medelijden. Dit wordt door Gods kinderen gevoeld, en vaak is dit gevoel er de oorzaak van om zich niet altijd in de Heer te verblijden. Gebukt onder de lasten van het leven is men allesbehalve verblijd. De gedachte aan de spoedige komst van de Heer Jezus geeft dan vaak wel enige vertroosting. Maar men voelt onder het lijden behoefte aan een meelijdende vriend; men zoekt rust bij iemand die het verdriet begrijpt.

Daar hoeven wij ons niet voor te schamen, wij hoeven niet te denken dat de Christen boven dit alles moet staan en er zich tegen verzetten moet. Dat is bij de mensen toch onmogelijk; dat kan alleen hij die een hardvochtig, ongevoelig karakter heeft. Net zo min als het mogelijk is om de zorgen af te schudden, is het mogelijk ongevoelig voor lijden en smart te zijn. Wij zijn en blijven mensen die hun menselijk gevoel behouden, die vatbaar zijn voor verdriet. Pas in de hemel zullen alle tranen van de ogen afgewist worden.

Onze hemelse Vader weet dit en zoals in alle behoeften heeft Hij ook in déze voorzien. Hij wil dat wij ons te allen tijde zullen verblijden in Hem. Daarom heeft Hij ons een weg geopend die ons hart in alle omstandigheden met troost en kracht vervult. Op die weg is het mogelijk bedroefd te zijn, verdriet te hebben, te lijden en zich toch in de Heer te verblijden (Fil. 4:4), omdat Hij de Vertrouster van de harten is.

‘Christus is alles en in allen’ (Kol. 3:11). Hij is niet alleen onze Verlosser en Bruidegom. Hij heeft niet alleen alles volbracht wat tot onze eeuwige behoudenis nodig was, maar Hij heeft ook voor alles gezorgd wat wij in deze woestijn nodig hebben. Hij is de meelijdende Hogepriester. ‘Want wij hebben niet een Hogepriester, Die niet met onze zwakheden kan mee lijden, maar Een, Die in alle dingen verzocht is als wij, met uitzondering van de zonde. Laten wij daarom met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot tijdige hulp’ (Hebr. 4:15-16).

Wat een rijkdom van vertroosting ligt er in deze woorden opgesloten! De Heer Jezus werd Mens. Hij Die het geen roef behoefde te achten God gelijk te zijn, heeft Zichzelf ontledigd, is de mensen gelijk geworden, en heeft de gestalte van een slaaf aangenomen (Fil. 2:6-7). Hij werd minder dan de minste, armer dan de armste, opdat Hij allen zou kunnen helpen en voor allen een meelijdende Hogepriester zou kunnen zijn. Hij werd ons in alles gelijk; Hij werd in alle dingen gelijk als wij verzocht, uitgenomen de zonde. Drie en dertig jaar wandelde Hij als Mens hier op aarde. Elk lijden heeft Hij geleden, elke smart heeft Hij gevoeld, elke strijd heeft Hij gestreden, in alle omstandigheden is Hij geweest. Elk menselijk gevoel is Hem bekend. Uitgenomen de zonde is er niets of de Heer Jezus kan zeggen: ‘Ik weet wat het is’.

Wij vinden dus in Hem Iemand Die ons kan begrijpen. De Heer Jezus heeft als waarachtig Mens hier op aarde geleefd, Hij kent alle noden, is in alle dingen verzocht geweest als wij, uitgenomen de zonde. Wij hebben behoefte aan Iemand Die alle dingen weet, omdat Hij ze Zelf ondervond en Die zó aan ons gelijk geworden is dat wij Hem alles kunnen zeggen. Dat is de Mens Jezus Christus, God geopenbaard in het vlees. Hij begrijpt ons hartenleed, onze tranen, ons verdriet, ons lijden, onze smart, onze moeilijkheden, omdat Hij er Zelf in was, ze Zelf heeft ondervonden.

De Heer Jezus kan dus met ons meelijden. Als we tot Hem komen met de last die ons op de schouders drukt, dan zullen we bij Hem geen koude onverschilligheid vinden die het hart afstoot, maar een genegenheid die vertrouwen geeft en olie giet op de wonden (verg. Luk. 10:34). Dan voel ik dat er een hart is dat mij begrijpt en dat ik alles kan zeggen. Door Hem worden mijn tranen niet afgekeurd, maar afgedroogd. Hij is niet zo hard als mensen, die ons een verwijt kunnen maken over ons verdriet, maar Hij deelt daarin, lijdt met ons mee en laat ons dit voelen.

Hoe gelukkig is het zo'n Hulp te hebben, bij Wie we nooit tevergeefs komen, Die nooit zegt: 'Ik begrijp u niet; Ik heb geen troost voor u'. Wat een voorrecht als men begrijpt dat Hij ook daarom Mens werd, om mee te kunnen lijden met onze zwakheden.

De Heer Jezus werd in alles verzocht, uitgenomen de zonde, opdat Hij in al onze zwakheden mee zou kunnen lijden. Uit dit oogpunt de levensgeschiedenis van onze Heer te bezien, geeft een rijke vertroosting. Geen omstandigheid is er denkbaar of de Heer Jezus is erin geweest. Valt het de arbeider moeilijk om zijn zware werk te doen, laat hij denken aan de Heer Jezus Zelf en hij zal voelen dat de Heer Jezus ook daarin kan meevoelen. In al onze moeilijkheden vinden wij in Hem iemand Die ze begrijpt, Die raad kan geven, omdat Hij er Zelf in is geweest. Is het hart bedroefd om het verlies van een geliefde, laten wij dan het oog richten op de Zoon des mensen toen Hij weende bij het graf van Lazarus. Luister naar Zijn tedere woorden aan het kruis: 'Vrouw, zie uw zoon ...' en tot de discipel: 'Zie uw moeder' (Joh. 19:26-27).

Zou Hij Die weende bij het graf van Zijn vriend, geen medelijden hebben met ons verdriet? Zou Hij Die op zo'n ontroerende wijze afscheid nam van Zijn moeder, ons niet ondersteunen als wij verdriet hebben? Als wij met zorg vervuld zijn over de kinderen die de Heer ons gaf, omdat zij nog niet bekeerd zijn, kijk dan naar het mooie voorval waarin de Heer Jezus de kinderen rondom Zich verzamelt en zegent, en tot Zijn discipelen zegt: 'Laat de kinderen tot Mij komen; verhindert ze niet' (Mark. 10:14). Het zal ons ervan overtuigen dat wij ook die zorg aan Hem kunnen toevertrouwen en wij kunnen verzekerd zijn van Zijn belangstelling.

Als wij ziek zijn, hoeven we ons alleen maar de woorden van de profeet Jesaja te herinneren: 'Hij heeft onze krankheden op Zich genomen' (Jes. 53:4), om ons te laten zien dat Hij ook dat met ons deelt. Worden wij vervolgd, bespot, geslagen, beledigd door de wereld, hebben wij geen plaats van rust, zijn wij alleen en zonder hulp, zonder vriend, worden wij verzocht door de satan, verlaten door onze vrienden, kwalijk behandeld, wij hoeven alleen maar het leven van de Heer na te gaan om Hem dit alles te zien lijden, opdat Hij ons zou kunnen helpen. Voelen wij de verzoeking van de satan en merken we zijn macht, dan hoeven we alleen maar te denken aan die veertig dagen die de Heer in de woestijn doorbracht om door hem verzocht te worden en aan die zware strijd in Gethsémané, om in Hem de juiste Helper en Vertrouster in die verzoeken te zien.

Wij zouden verder kunnen wijzen op het ongeloof van de schare, op de hardnekkigheid van de farizeeën, op de lafhartigheid van Pilatus, op het onbegrip van Zijn discipelen en op zoveel andere voorvallen, en allemaal zouden ze ons het bewijs geven dat de Heer in alles verzocht is geweest, uitgenomen de zonde. Waarom? Opdat wij vrijmoedig tot Hem zouden komen met al onze zorgen en strijd, met alles wat ons tegenkomt, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot tijdige hulp (Hebr. 4:15-16).

Als wij de Heer Jezus alles zeggen, zal ons hart te midden van het lijden getroost zijn, omdat Zijn meelijden ons laat voelen dat wij niet meer alleen zijn. Dat zal ons in staat stellen de moeilijkheden met geduld te dragen en ons hart zal zich in Hem verblijden. Als Hij het dan goed vindt, dat is op Zijn tijd, zal Hij ons uithelpen. Vindt Hij het nog niet goed, is het nog niet nuttig voor ons en voor Zijn verheerlijking, dan zal het lijden voortduren, maar ons hart zal toch gelukkig zijn door de gemeenschap met Hem.

Hoe volkomen heeft de Heer dus in onze behoeften voorzien! Hoe goed is Hij. Gelukkig als onze harten dit begrijpen. Maar er is nog meer. Er is niet alleen troost te vinden in het meevoelen dat de Heer Jezus in ons lijden laat zien, maar wij vinden ook kracht bij Hem. 'Want waarin Hijzelf geleden heeft, toen Hij verzocht werd, kan Hij hun die verzocht worden, te hulp komen' (Hebr. 2:18). Wij moeten in de strijd ondersteund worden. Bij de verzoeken hebben we Goddelijke kracht nodig en wie kan die beter geven dan Hij Die Zelf verzocht werd? Wie weet er beter dan Hij hoeveel kracht er nodig is om staande te blijven, hoeveel wijsheid om te kunnen weerstaan? Hij Die in alles volmaakt was, weet wat wij nodig hebben, en Hij komt ons te hulp. Niet voor zover wij voelen die hulp nodig te hebben, nee, Hij geeft ons zoveel kracht, precies zoveel als wij op dat moment nodig hebben. Wat een genade. Wij kunnen ons rustig aan Hem toevertrouwen. Van hoeveel waarde is het dus voor ons, dat Hij waarachtig Mens werd, als Mens op aarde wandelde en nu als Mens aan Gods rechterhand zit. Laten we dit nooit vergeten. Als deze waarheid in onze harten gegrift staat, dan zullen wij de heerlijke en vertroostende gevolgen in onze wandel ondervinden. Het zal ons aansporen veel met Hem bezig te zijn en ons hart zal zich ook onder het lijden en de strijd in Hem verblijden, want:

Elke smart helpt Hij ons dragen,
elke strijd kan Hij verstaan,
en Hij hoort ons, als wij klagen,
en met zorgen tot Hem gaan.

G.L. 68:3

H.C. Voorhoeve